

LUZERNSCHE LEEKEN-LIF-LAFJES.

ONZE KNAPPE KNAPEN

- ROW, ROW, ROSIE!

- RONDOM DE ROT-SEE.

Deze zijn de simpele notities van iemand, die is afgevaardigd naar de Regatta van Luzern, maar die het verschil niet weet tusschen een taf-lengte en een double-scul. Dat doet er ook niet toe. De experts der groote bladen pogen U het fijne te verhalen omtrent inpik, doorhaal, waterwerk en het aantal heele, halve en kwart slagen per minuut. Als U dit leest, weet U reeds dat Nederland al of niet gewonnen heeft — prognostics zijn dit dus niet. Dat zou thans niets anders zijn dan water naar de Rot-see dragen.

Ik heb anders vermeld gestaan over de geleerdheid van de Nederlandsche afvaardiging. Zelfs al roeien we niet zoo snel als de amateurs uit Italië, welke practisch hun heele leven niets anders doen, wij blijven aan de spits in algemeene kennis. Immers het Nederlandsch gezelschap bestaat uit louter studenten, vanaf geologen uit Wageningen via Irs uit Delft tot lieden, die straks poelers en pillen gaan voorschrijven voor de kranke massa. Over elk wetenschappelijk onderwerp kan hier uren worden gedebatteerd, ook al is de slaglengte van den boeg van Nereus wat te kort vergeleken bij de rest.

Boven al deze knappe knapen zwaait een medisch college den scepter, te weten de doctoren Mieremet, Marres, Meurer en te Hennepe, terwijl tot overmaat van kunde de Amsterdamsche groote pers bediend wordt door een D.D.S., welke op zijn beurt een halve lengte achterligt bij zijn collega van de Rotterdamsche bladen, welke het in zijn leven heeft gebracht tot Jhr. Mr. Dr. Wat er verder ook gebeure, de Nederlandsche roei-standing staat ver boven alles uit of, om in de termen te blijven, er is „licht” tusschen Holland en de rest der naties, die meestal gewone jongens afvaardigen.

Het terrein van den strijd is overigens ideaal. Merkwaardig slechts, dat men die baan als zoodanig pas twee jaar geleden ontdekt heeft, want 't ding is eenvoudig gebouwd voor 'n race-course. Precies twee duizend Meter lang, aan beide zijden beschut door hoge hellingen, een en ander met een diepte van 15 Meter, kan men zich werkelijk geen betere Strecke denken.

Alleen de naam deugt niet. Want afgezien van de spraakverwarring, welke er steeds ontstaat omdat de Duitschers een meer „See” noemen en een zee „Meer”, is dit heelemaal geen Rot-meertje. Eerder het tegendeel. Het voldoet aan alle internationale eischen en zelfs Dr. Mieremet, welke ten congresse na een zeer knappe verdediging een voorstel liet aannemen, waarbij een roeibaar voor de Internationale Regatta nauwkeurig werd omschreven wat betreft diepte, lengte,

kleur, ligging, bereikbaarheid en wat verder op dit gebied kon worden uitgedacht, kon geen enkel bezwaar ontdekken tegen deze baan. Er is in roei-kringen een nieuwe term ontstaan: de „Mieremet-Strecke”, welnu, dit is een perfecte Mieremet-Strecke!

We hebben alle ploegen te water gezien en het „Row, row, Rosie” was niet van de lucht. Het meeste respect hebben we voor de Spanjaarden. Die komen elk jaar naar deze kampioenschappen, of ze worden gehouden in Belgrado of Bydgoszcz of Boedapest. Maar voor me ligt de volledige lijst van alle winnaars van alle ooit gehouden Europeesche roei-kampioenschappen en daaruit blijkt, dat vanaf 1893 tot en met 1934 Spanje nog nooit één van de zeven nummers heeft weten te winnen. „Ende despereert niet” heeft iemand eens gezegd en de Spanjaarden despereeren blijkbaar nimmer.

Hun eenige wapenfeit, hetwelk ik me weet te herinneren, is, dat ze in 1921 in Amsterdam in het nummer acht-met-stuurman pardoos tegen een brug-peiler oproeiden. Gezien echter het feit, dat Spanje altijd achteraan komt, zullen we alsnog trachten stuurman te worden in een Spaansche ploeg, want van die positie heeft men eigenlijk 't beste gezicht op de heele race. Tenzij ze natuurlijk onderweg worden voorbijgespuurd door de Umpire-boot, Politie-boot en Pers-boot...

De Polen trainen op lichte spiritualiën. Dat is ook zoo gek niet. Na het vallen van de vlag trekken de Polen er tusschen-uit met elk denkbaar aantal slagen per minuut. Zijn ze eenmaal bij de 500-Meter boei, dan wordt er door de slag ijlings een flesch Pommery et Greno 1915 ont-kurkt, op de 1000 Meter volgt er ter opkikking een glaasje Hennessy (drie sterren), op de 1500 Meter een splitje Canadian Club en als er dan aan de finish nog 'n vaatje Wodka klaar staat moet je als Pool wel stapelgek wezen, indien je niet met alle man en macht aan de riemen trekt.

Als mijn plaats in de Spaansche schuit bezet is, kruip ik stiekum in het ranke vaartuig van de „Bydgoskie Towarzystwo Wiołarskie”, met een eigen barman aan boord. Dat is nog 'n beter verblijf dan op de droge schuiten van de „United States Lines”.

De Zwitsers hebben als sterkste ploegen de vier-zonder en de acht van de Fussball Club „Zurich”. Ook een nieuw gezichtspunt: Bakhuis slag van de Njord-acht en Wels stuurman van de vier-met van de „Société Royale Nautique de Gormum”. Als de Hoofdklasse eventueel niet mocht doorgaan, ondanks de heftige pers-campagne welke een nogal vrij veel gelezen dagblad daartoe heeft geopend — inclusief „stemmen uit het grijs verleden” — dan zou zoo'n roei-clubje van K.F.C. misschien helpen ter verbetering van het spelpeil, mits ze

Op de prachtige golfbanen van „De Pan” te Huis ter Heide hadden Vrijdag en Zaterdag j.l. de Int. Open Golfkampioenschappen van Nederland plaats. Er bestond groote belangstelling voor deze wedstrijden. Onze foto is genomen tijdens de finale tusschen Sid Brews en F. Ricardo. Rechts de kampioen Sid Brews. (Foto Polygoon)